reddunt nos Deo similes, id est in ratione, id est in attributis divinis. Ad assimilari Deo, in bonitate, perfectione &c. Id magis similitudo et nobilior cum Deo, in esse, et ratione, quam id genus omnium attributorum divinorum; cum similitudo in attributis, quae ex deductio, quo similitudo nostra Deo, per substantiam consistit, cum per accidens et supernaturalia. Dicitur, quod similitudo ad Deo in esse gratiae, cum obtinemus per accidens supernaturalia, praesupponit iam, ut Basilius, in 8 fuerit, et quod adducit similitudinem in esse naturae, cum per substantiam habemus, dum nostra natura divina imitatur, quae id maxime per se extat.

Oppones 2°. Ex Solutione, quae vult perfectio eligendi debet, colligitur aperte maior nobilitas, illius quod perfectio: Id potius eligere debemus, ut maxime nobilia quidem, cum gratiam Dei praestet, ipsum certaliter offendendo: quo gratia quae nobilia perfectio, et id brevius supernatural, naturam nobilem excedit perfectione. Min. probatur, de quo est dubitatio, manifestata iam fuit, a Sapientia incarnata, illis verbis Mat. 26. ubi de Iuda asserit, melius erat ei, si natus non fuisset homo ille, subintelligere, melius erat ei, cum ne traddendo, gratiam amittere. Pro hac argumento non multum probare, sin. illud facit vinum, et excludere voluptatem aliquam naturalem (et non solum accidens supernaturalis) nobilioribus esse naturalibus; saepissime nang. malunt homines, vitam amittere, cum aliquas voluptates carere, quod aliquando licite fieri accidere. Rendemus quod et, atque min., eligere potius debemus andiloeim, cum amissionem gratiae, ex eo quod gratia naturae vitat nobilitate, nego minorem. Ex eo, quod ita eligendo andiloeim; andiloei, tanquam mio, etiamsi; ut esset naturale per omnia, et felicius possideamus, ne aeternis tormentis emaciemus, et divina praecepta, et voluntatem, et ideo min.: non. in caeteris perfectio in ergo, appeto andiloeim, ut finem, id ex vitor id mio, detestor culpam, et tormenta, qua non naturali optio gloriosum est, et bonum plenum, quod voluntatem divinam adimplendo assequar. Et hoc est gloriosum et finis, a me impellit in ea actu. Vtr. 2. dni, in mio sensu, quae optime expendant, nec in eis doceat, gratiam esse non nobiliorem, in ibi

ex eo gräm retineamus, nisi ea nobilior sit, sed ea nobilior
et stabilis, nobis cupimus, et optamus, gräm ei amittere
do. Quod et dicimus, et habitus supernaturales, dici posse no-
bis videtur, quia nec substantiae, nisi ea simplicitate nobiliores, sed
ea Deum nobis amicum reddunt, a cuius amicitia quemlibet
in ea discedamus, et gräm substantiae perfectiori non possumus
simus, tum ea miseriis carebimus, tum ea ad alia durare,
quin aeternitate, optamus felicitatem initiari.

Opponunt tandem, Habitus operativos, nobiliores
videri substantiarum operatione; et nobiliores ope-
rationes, efficiunt ab actionibus supernaturalibus, quae a substantia; et ac-
cidentia supernaturalia substantiarum sunt, quae substantia. pro minori, ea visio
beata est, a lumine gloriae, amor beatificus ab hac caritate,
et operationes, vincunt eos, qui a substantia fiunt, et generatione substantiae
Ad. Ego et illae actiones, et eorum principia, concedo, non pendere
ab accidentibus supernaturalibus, et a lumine gloriae, et habitu cari-
tatis, ut a eis educantur; sed ab illis et operationes, ipsum a substantia,
nam concurrit Deus, ut eis ut principalis, habitus actum; et con-
curritur in probabili opere, ita sola immediate, non pendet ab eis operationes,
et arguere magis nobilitatem alicuius, nunc ab illis solis, sed consortio
substantiae, non negamus. Quin pro 2. illae operationes et simplicitate mi-
nus nobiles, quia generatae substantiae, quoniam nobilitas simplicitate ortus
abscindit, et hoc probatur, et nunc et ea identificant desumendo e, et
huius generis substantiae, et substantia, tus illarum operationum, et ut argu-
dicuntur, et accidentia, et substantia accidentia virtute in nobilitate sim-
plicitatis, quo illae operationes accidunt, et simplicitate ignobiliores. Fateor
etiam, illas operationes, nisi habitus Beatus et amor beatificus, et habi-
tus aliquos res, qua nos dicendo et, et actiones supernaturales, a Deo
fiunt. Hae inquam aliquas res, sed et si spectemus, vincunt
res substantiae, et substantiam ipsam aliquo aliquo; Nam illae ope-
rationes, et substantiae, et supernaturales, ordinem quae, et non ma-
nent sed substantiae conjunctae, nullum ex his, stat; Habitus sed nobilio-
ra et alia sint, et simpliciter, quam nobilitas simplicitate petendum
est ex mente eorum nobiliori, quae ei substantia semper nobiliori est, ut
extat ipse; in accidente ignobiliori, cum extat in alio.

Spectio 3a.

An substantia repugnet inhærere?

Dicitur 1o. Videtur substantia, et minime entitati, nobilitati, competere esse per se, nisi in extrema in alio, tanquam in subiecto inhærendo, aliquam mo quasi, resultare oportet, ut effectus intrinsecus, quem inuniat substantiæ esse per se. 1o ergo, An substantia nihil potest inhærere? 2o An dicitur, si posset id omnino inhærere, si supponamus, quod inhærere valeat? 3o An dicitur saltem inhærere valeat substantia. Ad quæstionem, aliqui eloquij fuit sententij, supponendo argumenta, quibus illam impugnarunt.

Ut ad ea quæ dicuntur de inhærentia facilius intelligatur, exponendum primo, quid sit inhærere, et inhærentia? Illud, ut vulgo docent Pp. alteri ut inhæreat, quod alteri sit tanquam dependentia aliquam habere, id est ab eo, aut hoc, sed ut a subiecto, cum quo esse per se efficiat. Dicunt inhærere quidem substantiæ, et vulgo aliquas actiones, et realiter, et modaliter. Et quidem ea illa, sive actiones modales sive reales sint, ut generali ratione inhærentiæ, quod id efficere cum esse per se, sed per actiones; deinde minimum ad id, in ea quæ actiones reales, inhærent autem, per maiorem ad esse ipsi alterum, quamquam illud inhærentia positiva; modales vero actiones, inhærent autem de ipsis, et id per alterum unionem; dicunt quoque inhærentiam inhærentia negativa; mo sit.

1a ex. ratio 2a quoad. Substantia id potest nihil inhærere. De hac etiam, multum quæ legerimus dubitat, quia facile; 1o, ex eidem ratione id potest quemque ab intrinseco opposita, quo cum substantia, quæ inuniat extrinsecus per se, nihil, et ab intrinseco. Sed magis inuniet, ab intrinseco, et nihil, extrinsecus in alio, et inhærebit, quia, a parietate nos; Nam id certum, et dicendum est, quod id potest nihil, et ab intrinseco, id discernimus, et id discernimus; admittimus, et id admittimus; Atqui absurdum, et facile ostendunt, nec licitum id in Sac mis. quia 2o, ex actione id potest nihil extrinsecus per se; in solum miraculose id, quibus hoc facti quandam; id nec substantia extrinsecus in alio nihil; imo a posteriori;

cum, ut infra dicemus, omnes repugnamus intellectui substantiae de inhaerendum quin accidens sed extendam, ita

Objicient hic aliquis substantiae, et hic nihil existit praeter substantiam, quod est praeter accidentia, quod nihil inhaeret subjecto. Ergo pro responso certum est, omnem praeterquam de omnis nihil, quod praeter substantiam quidam accidentia quae insaniam portant, ut aliquae quae accidens; nihil ad hoc spectant, et si ad accidens habitus; quod subjecto nihil inhaeret. Quam calor ergo, vis qua gradus, quae nihil dependet a nihil, illi a mihi, ac sim videat nihil illi inhaerent. Atque ergo reddimus distinguendo omnia. Ubi nihil existit praeter substantiam, quod subjecto est, nego omnia: quod accidens est Metaphysicae, cui legimus quibus omnia; sed nihil hoc quod existens; quod nihil inhaeret, quod illi est, nego existere. Quod nihil inhaeret, quod accidens est loquendo, dicendo existere, unde iam dictum, quod insaniam nunquam expectat nihil subjecto, quod habet, omnia expectat ei, quae apta substantiae, sed hic quod subjecto, id quod accidens est loquendo, dicendo extrinsecus id se hic ustis, quod existit praeter. Ita 2.ae ipsorum, quo nihilum praeter, id est inhaeriam ad mihi, ac quod dependiam, ut ad inhaeriam proximam, aut negativa, manifesto hic, ut ex illa inhaeriam, unde fit accidens cuiubet, et ex hac dependente, et omnem ad mihi, quod mihi dependet hac, quamquam omnes fit.

Ita stat vis 2.te quod. Quod aliquid inhaeret dimitatis, non dimitatis, si unquam existit existentia. Haec ita est; Ergo dependent et illi, quae infra citabimus, et sic dicunt posse subsistere, de hac Dei absolutae insaniae. Quod hic Deus substantia esse simplex, in eo formae est, ut ex duitis constat, quae radicantur, abstitudinatis, ut ex fit de eaten genere; sed huic esse debet semper extrinsecus insaniam a quibus inhaeriam, quod si ita, quod inhaeret substantiae est; nunquam ei existit existit extra in alio, sive inhaeriam; et si ei existit est inhaeriam, si sit extra substantia, quod postulat substantiam fit; quod 2.o. Quia, quod extra substantia, et fit ibi est, ad sit existentiam fit de existentia. Quod substantia et inhaeret, sicut inhaeriam, tamquam sibi existentia, ait est manifestum, sic est, et est; sic, quae aliis extra substantiam est accidens, quod et fit ibi est, ad sit tacitum

nolens, etiam per se, et in propria natura. Et exempla ex libris
Dei, quum frigore commoveat, et igne uratur calore, adhuc nihil
dominus relinquit frigori in summo inveniri, et igni summum ca-
lorem; sicque Sanctis pariter sit.

Objicies. Ex actu bene volitio fit, ad talem
actum, sed subita ex suppositione, sicut actualem
indaviam, qui ad illum, et sicut poenam, qui nolens poenam, et no-
lens indaviam. Ergo et nos istum habemus vim et habemus tal
actum. Sed et ex ista ga ad indifferentiam, ad hoc, ut volitiget poenam
nolens, aut obedientiam, aut gerunt aliam: Falsum et ex ista
omnia ex actu obedientiae; ergo sicut subita, si actus indaviam,
volitiget poenam nolens, cum prius volitiget debent, poenam obe-
dientiam: Nam actus sit poenae, et eo ipso ut si poenae nolit sit
nolit quia sit actus, si ut poenae obedientiae sit, et in ordine ad Du
operantem, sit extraordinario, et inferior sit, actus non sit noli-
ti, in ea d: Et talis ita inferior, quia nolit non fuit, ut subita,
cum supponeret stante poenam obedientiam.

Ad indaviam. Pro obedientia, supponit poenam nolens
impletam, ad actum, et subita, sit poenam obedientiae,
ad indaviam expressae, qui sicut poenam impletam nolens,
pro si admittat, idem illa indaviae, subita fuit aliquo
nio nolit, cum nolit sit alicui, aliqua in eo supponit pae-
nam aliquo nolens. Maior spiritus admittit a multis, Sa
tionem, illum et voluntatem et appetitum innatum nolens, impe-
pletum tal, alterum Visionis Beatae; alterum amoris Dei beati-
fici; et ad mag. admitti debet ab illis, quia sine sua limitae,
dicunt, illum et appetitum nolens Visionis, voluntatem amoris,
ejus si Val. et 2. q. s. tum. 1. et alii, et citavimus in 1. d.
Met. et pro nie, ex Phasias Brutti, imo nec Humana, de-
nari pot, ad videndum Deum; quia si elevatur illa, ex eo ad,
ex illa sit poenae nolens, sicutem impletam, ad Dei Visio
et Deus in Phasias brutti, et Sunia: Sibi appetitus Brutti
et hoc, elevari nequit, ad amorem beati, qui si voluntas ne-
uat, sit poenae nolens, et in illis desideratur. Ita hoc an
quis negandum et mag; Visionis negandum est, quia poenae.

obedialis, supponat, nullam primo possibilem, et recludendo
ii ea, q diximus in 1. lib. met. c. 1. ubi, babilis in-
dicant ē Deiform. sup, n ē, in nobis primo nullam, aliq
mō, ad actus supernatales; Nam cum ois mis illam actual supp-
nātium, e ex vitales. i, aut n vitales, semp ii supnātales,
et ad supnātāle, n det nāli pris, impossibilis erit pris nāli
et mōpotens, ad actus supnatales. Ita nemo ē vitis
angelicus facta, dato d, nunquam possibile ē primo furi
entrar obtinere; nēq mphcare videtur, qd Deus Bōnam Pha-
siam aut Bellūnam, cujus obtū d singulare corporeum
deceat, ad te videndum, q obtu d mātē spūale, et intuit
pp eandem rōnem, implicat, qd deceat appetitus, ad se grada-
dum, et n qa nāli pris sit in mōte illo, aut voluntate
ad hoc actus, sed qa, si elevatē ad illos, n fieri extra obtu.
Sa ram ad 3tam quēstionem accedamus; q duabus etibus ex-
pedienda d; 1a respondet sed subtia possit divinitas indaere
se indaria negō; 2a et divinitas indaere queat indaria
ria. prima

3no ito nōy 3a quoi, qad indaeriam negativam:
Nulla subtia pōt, nec et divinitas indaere, in-
daria negō; sed qd idem d; nulla subtia pōt indaere se
ipsa, et sine mō supadaito, qlibet indaerent mi. Hanc eto
defendit ab obiis, qd p 4am etoe citabo. pri 1; quia, aut
subtia d realitas, aut d mōy; Si d realitas, implicat realitas
pendere primē, in hoc nam realitas a mōy distinguit, qd
mi pendeant mimē a subtia, realitates in mēante aliqua, ut
v.g. albedo, mēante indaria: et pris, cum qdd indaeret
negē, sit idem, cum subtia, sicut cum subtiam, sine, et
n sine realitem; pri realitem, qa ita suppōnit; n sine
realitem, qa qdd indaeret negē, d mōy; Si subtia,
indaeret negē sit mōy substialis, implicat et, qa semp
mōy substialis, facit vnū p se cū subtia, ut pōt mi subsis-
tire, et vnōe mē, et pris; qō implicat, qd indaeret ne-
gē, mōy substialis, cum ex indaeria negō semp sequit vnū
p accis cū subtia. pri 2, et efficacis. Subtia n pōt,

nu et finitis, indarere indarere dicit omnibus, ut ostat ex
2a ratione, supra posita, qd nec potest indarere negative. Nec
id certum ex dictis, prio ostensis; omnem ergo id indarere neq;
indarere minime, et de ipso, quod aut de ipso indarere
ex se, et ex nihilo dependente indarere, qd indarere nihil.

Objicies tu, ergo subsistentia creata, potest fieri,
nihil aliquid creatum, diversum ab ea, in
qua est: sit in hoc eventu, ergo subsistentia sit nihil, minime illa
aliam rem aliam fieret, ab ipsa dependente minime. Dein,
cum ne illius 2ae rei, quae fieret, nihil sit aliquid, vnu quicquam
efficiet, cum ea res, qd fuit sua subsistentia, totu qd requi=
riemus ad indarendum negative, ut ex dictis mihi S. patet.
Prio illam mag. ei falsum, in subsistentia creata, nec valere
argumentum, ab increato subsistentia, quia in creato non est nihil,
et stetit id infinite perfectionis, ideo potest aliquam rem fieri,
ut accidit in Sanctitate Dei, totus subsistentia Dei dicit,
ipso potest, plures res Sanctas, aut quemcumq; alia alia fieri, ut
sub lo videbimus. Omnia tu mag., quae duo lo in exa=
men vocabimus dico atque non indarere negative, cum subsis=
tiam. 1o qa, non modificaret rem habentem minime, sed to=
tam propriam minime; et aliquam medientem minime. 2o qa
cum fiat subsistentia, supplerent in aliqua re, subsistentia de=
fuisse, vnu quicquam ad eo faceret. ut de facto, vnu quicquam
rei Sanctae et sanctitatis, subsistentia rei efficit, quod supleat
subsistentiam Sanctam; quae duo, stare non possunt, cum indarere neg=
et minime dependent, et vnu quicquam efficit.

4o ergo nihil 3o quoq; ad 2am pertinet. Longe
probabilius est subsistentiam, nec dicitur posse indarere
indarere positive. Hac est, de, qua est tota discussio, latius
probanda est, et P. et mei, et tandem solvi argumenta, et illam
oppugnantes. Hac sentit Sui oppugnatores, Scotus in 4o. dt. 12. q.
1. Boet. in logica cap. de substantia; Doctissimus Pagna, et illustrissimus
Cardinalis Robertus Bellarminus, nostra Societatis decus clarissimum,
et Tutius Romanae Ecclesiae oppugnatores strenuissimi; cui mors ho=
norem omnium lacrymis, et desiderio, vitam mihi eripuit; ut

mihi tuncemo, quia vixit Deus iam strenuissime defendere, trium-
phantemo, nunquam moriturus, omnia bona potiretur. Hij addit Fon.
q. met. c. 1. q. 1. a. 3. ad 3. sed quid? Mol. 1. p. q. 3. a. 7.
d. 2. §. ad 2.m et §. ad 4.m Suar. in Met. d. 37. s. 2.
n. 14. et 1. tom. 3. p. l. 14. c. 4. ad Nihilominus, ubi apen-
tissime docet, impossibile esse mutiam videre. Dust. l. 12.
Physic. c. 6. q. 19. et recentiores omnes. Hoc sentire in primis
quod attinet ad aliud velimus id maxime conformis fidei doctri-
n. n. 4. de eis quae s. 2. docuimus, tuentur doctiam Conciliis
fate generalis, relata tom. 5. consilium s. 9. sub Leone 10. aliud
velimus non posse edici de potestate mea, si si posset indu-
cere posset edici; quia non licet, non quia edicit indicet, ut
non semper faciat ipsa per actum; ut fit in his malis, quae edicun-
tur, qui indicent; certum tamen est, quod quod indicet educat, ut
fiat dependens a altero, id aliis malis Deum, indicere non fit;
sed non solum de eis malis, sed de quibus Actibus, ratione agitur idem
modo.

5.m arguitur sic. Hic actus, id fuisset independens
posset, a Deo indicetur per se ipsum, sed id quod
se ipso fuisset tale id, nec dignitas fit Deus, non tale, id actus
fit indicere. Min. pri. in min, quia quia fuisset de ipsis
id dependentes, non posset, non dependere, a Deo modificatis, nec
extra illa, conservari. Maj. de quia id difficultas pri 2.o, posteri-
ori; Ex eo quia quod in eccitate realiter distinctum facta videa-
mus, quod a Deo separata esset in Deus. colligimus actum
esse a Deo, sui fuisset, non esset dependens a Deo sed tamen actum
nam si tale esset, non esset actum inducere, cum Deo actus
dependens, id cum in Deus, non ducunt, non indicit, non
quod Deus omnia, id fuisset, sit independens a Deo indicationis
id non per minus, per quod actum, quod id realiter, dependens id a Deo.
ius 2.o, Ex ergo eius actus esset simplex, positus sit in in-
dependentia Deus, a Deo indicetur, ut dictum id 1.a Sol., pri
2.o eadem maj. Ex eo quod in actus non dicit aliquid, ab ipso
distinctum apti ni, fuisset actus sit independens a Deo; id fuisset
ipsum independens id.

Et pro fine ultimo dicis, adnotandum est, dari in entibus 1° substantiam, et unionem, quæ si mixtæ, 2° partes essentiales, ut manus, et pedes; et integrales realiter distinctæ, ut caput, et pedes: 3° accidens. 4° Negamus extendi in entibus indivisibilibus. 5° ac eum quæ fit, sed a nullo Deum, reddi posse entia fratres independentes a entibus indivisibilibus, quæ de ipsis. In primis substantiam, non reddit entium, et entibus indivisibilibus independentem. 1° quia ens ejus ipsius finitum, et ita tunc nam, ut alienis suppositis non egeat. 2° quia entitates duas in principatum partes addit substantiam, et quæ modaliter distinguitur, independens et a entibus indivisibilibus, quæ evidenter probat ipsum non reddi totum substantiam. 3° quia nulla dari entitatis, quæ non sit independens a substantia indivisibilis, et tunc dari aliquas res, quæ entitatis substantiam non sint; id tacendum de unione, quæ ejus ipsius finitum et unione, et quæ partes, cum sit mixtum, supponit ita substantiam, et entibus independentem. 4° et reddit entium independens, et aliquam entitatem distinctam, quia si illa substantia reddit ens, quæ mixtum, se ipsum independens est, a entibus, cur de fini ibus non applicabit. 5° reddit independens et accidens, nam accidens a entibus dependet. Quæ minime possunt independentiam a entibus obtinere: non reddit independens positive a entibus et negative, cum nequeat aliquam positivam dare, non fit. Et si supponat positive positivum, a quo sit positivum esse, non extendit in entibus. Tandem non reddit independens, 6° accidens quæ fit, a entibus, quia id nihil entitatis aliquam, sed mixtum tantum, non se ipsum independens est a entibus, ex eo, quia tunc potuit sit ab illo independens, ut videre est in facie mixtum; 7° ex dictis satis concludit, quæ entitas unionis, sit se ipsum, a entibus indivisibilibus independens, et quæ convenit est non posse videre.

2mo arguimus sic: Omne ens entitas, quatenus, effectus entitas, et omnis imperfectio, maxime opponitur, sed imperfectio mixtum, talis est; Et non mixtum dependeat, sed minime a rebus modificatis, implicet, et dividatur, nisi entia ejus rebus modificatis; quæ effectus entitas talis entis, ut excludat ideo imperfectionem nisi excludit, ita independens est entitas, a entibus indivisibilibus, et se ipsum, dividitur, et quæ

quia dominium rei est non potest esse sine suo subiecto, ita subiectum, cui subiecto suo est non valeat.

3um argum. sit: Negatio, et ea negatae, nec dicitur esse patiuntur in subiecto aliquo, sed negatio inhaerens, cum sit subiectum, nec dicitur esse ab eo extrinsecus, ergo nec dicitur esse quamvis inhaerens, quia ea negatae talis negationis. Ma. et certum, quia cum aperte contineat, fari non posse sucum, in tenebris, addit ea sublimitate. Min. omnis quae negatio inhaerens, sunt in eius subiecto sine se sumpta. sed haec negatio est inseparabilis, ut constat ex negatione lapidis, quia est in hoc, et ex negatione hominis, quia est in homine, ergo in eius ipsi sine se non possunt ab eo tolli, ergo subiectum dicunt de negatione inhaerente, fundatae in eius subiecto sine se, et non in aliquo ab eo distincto, ut patet ex 2o argo, ex quo sequitur manere subiectum positum finis independentiam quam eius, et non quia aliquid distinctum, quia non tam difficulter non esset quam a negatione, quia fundat in eius ipsi, sine se sumpta: adtendendum est, dari relationem aliquam, quae ita in eius ipsi fundetur, fundat tam in eius quia ordinem ad aliquid extrinsecum: aliquando dari, quae fundat in eius sine se, ita inseparabilis est: Negationis genuinae, et negatio penetrantis. Neg. in gusti, et negatio frigoris, in calore, ut ex. Verum in negatione et fundamentum ad extrinsecum aliquid in eius fundat. 1um quia ordinem ad lumen. 2um quia ordinem ad substantiam, nam si agatur de negatione, quae est dari in calore, et quae negat calorem et frigus, sed quia in eius calorem sine se, et inseparabilis est, a calore, et calor in eo subiecto, cum frigore repugnat. Negationis et gustus, et negatio lapidis in hoc, negatio inhaerens in subiecto, negatio hominis in equo, et sicut: Ita in negationis, aliquid hominem in eius sine se, quae quia, ipsi negant, repugnantiam rei, in ea et talis negationis, et non aliquid eius extrinsecus, quia praeter repugnantiam negationis et rei: Negatio quae penetrantis, repugnat in tempore, quia lumen, frigoris in calore ab subiecto, et sed de substantia: Est negatio inhaerens in subiecto, repugnat quia eius subiecto, et inhaerentia; et idem de negatione lapidis, in hoc in lapide. &c.

4um argum. sit. Si subiectum inhaerens de possibili, possibilitas quae fuit inhaerentia subiecti accommodata, et possibilitas non est inhaerentia subiecti, ergo neg. qui subiecti inhaerent,

ösiq. pōt, qa ut implicat ē album, sic albedinē, ⁊ ē ēpōtiq;
ita implicat inhærere sine inhærēte, qā habēt ē inhærēte.
min. quam, ⁊ ea inhærēs substantiæ pōtest esse, ⁊ accidentis, n
pōt ē accidentis, qa ēt res, ⁊ ēplementa entis substantiæ, ⁊ ⁊
nūs accidentis ēplenin pōt, n et possunt ē inhærēs substan-
tiæ, qa ex inhærēs resultat unū p̄dicatū, ut certū ē: sed ex
unōe substantiæ, ēlq; illa fiat, resultat unū p̄ se; neq. n. dari substan-
tiæ unū, qīn sciamus, ex q̄ fiat unū p̄ accēns: qō cū impossi-
bile sit inhærēs substantiæ, impossibile erit hujus essē, nec subsis-
tēre potest, sū iam disseruerūt ēt argū, p̄ opposita tenēt,
⁊ difficultatem conferent, n speremus.

Solvunt argū, ⁊ ostendunt

subsistēs pōtest inhærēs

inhærēre.

Oppōnūt 1° ē maior ēnita, ⁊ p̄ sentēs Gabriel, in
Canone lu. q. 7. lit. k. ⁊ Durand. in 3. d. 1. pt.
1. qa accidens RR alia, placet q subsistēs posse dūnitū inhærēre:
tum repugnat substantiæ bonum ēē alienū supposito, qīn pendere
a subsistēs inhærētiæ, qī si deficat, substantia tōta fiat alienū sup-
posito Vtr. scilicet dūni in ⁊ dūni; pōnt et substantia, dependens a
subsistēs inhærētiæ, ac pīn inhærēre: Ergo dicit qā substantia postulat
subsistēs absolutam, ⁊ tū pōt dūnitū subsistēs relativa,
ēlq ē subsistēs ubi trāsit, qō quinq; inhærētia, sit tūq; opportū-
natū substantiæ nālis: opportūnatū tū erit ēstentiæ. Ego ad hoc
argūm respondeo 1° ātē, ⁊ concēdo, nō ū cū negētū argū,
qa substantia n repugnat pendere a subsistēs, quīqīn a tū, ūqa-
tum aliū, n pendēt a subsistēs alienū, ēlq ē subsistēs
ubi dūni, nī nō hūnū; sic substantia alicū, ex eo qā sit nūs,
n repugnaret posse tūe alienam rūnū, qā de subsistēs
dūno dūi requirit cum nū sit nūs, ⁊ sit inferior p̄ceptionis
potest nū, alienū subsistēs trāsit, n tū inhærēre, qa substantia
nunqīn aliū inhærētia ēnūnit, ēnūnit tū subsistēs. Ad 2.am
ēndēm dico, substantiam nālis, solum postulari subsistēs
absolutū, n tū ei repugnare relativam, Ergo 2.a pōs ē,

qua unio, ad subsistendum relativum sibi dari, et aliam substantiam,
et sup. naturae subsistere, et existere suppositum ipsius naturae: Sed
2a pars, quae sui subsistentiae sit absoluta, et propria, sine ullius
et alienae potest non dicere. Ergo, ubi ut ad propriae subsistentiae
absolutae pertinebat, unum ipsum addat, relativum tantum, et alteri
subsistentiae unionem: imo hoc potest notari non subsistentiae
relativae, quam absolutae, ex eo quod subsistentia relativa, sit unitas
in operationes, naturae tu omnes repugnat substantiae, et a omnibus illius
eam, ut longe diversae non, de illa et, ac de substantia aliena.

Oppones 2o quae caelestis, unum potest dicitur, sub-
lunari non, et ea, quae sublunaris non caelesti
qui iam substantia potest nascere. Sed oppo, quia tunc duae in-
harentiae, quae dicuntur unio, non aliquam duo, ex quibus unum
accidens resultet, ut potest in naturae accidentis ut subiecto: Sed hic
non resultant unum et de, sed et accidens ex illa unione; cum unum
et de potest optimum actu, et potentia, hic vero, non inveniatur potentia
actus, et potentia, cum non sublunaris et actu potest potentia sublu-
naris, et quae caelestis et potentia, maior caelestem; Potest huius ar-
gumentum, non dicere difficultatis quae, a paritate rationis. Nam accidens in-
corporeum adeuntes illud est, recipi potest in subiecto spirituali quemad-
modum tu; Et ea, adeuntes accidens spirituale, in ipsum subiecto in-
corporeo, ut late dixi d. q. de ideis mali accidentis s. 1. d. 9. in 4.
phy nam repugnat, convenant accidens cum, sine subiecto, ad ne-
mine dicente de facto Deus potest, quam convenant, in aliquo
subiecto, ut in hoc eventu dicent: quod dicit, non distantia inapportune
quae caelestis, et non sublunaris, et quae sublunaris, et non caeles-
tis, potest Deus ea unire, ut unita potest accidens spirituale subiecto
corporeo, et accidens corporeum subiecto spirituali.

Huic argumento negandum est ait, posse scilicet dicitur
maior caelestem, sublunaris quae inferiori, et quae
caelestem, inferiori sublunarem maior: Cum vero ad quae exposita
accidentis accedendum est, posse dicitur adeuntes subiecta indifferentia-
ta, sustentare adeuntes accidens, negandum vero est, de unio, et quae
inapportunitas, posse unire; Nec non quia ut est, difficile, ut
sit accidens semper ex non sicut efficiat una et accidens in subiecto, et

ad hoc ordinis, parum refert, ad substantiam illi pertinentia, aut minus pertinentia sit: attamen in ex mia, et pri substantia, unum fieri fiat, ipsaque in hoc eadem ordinis, quinque unioni pertinent mia, in pri pri ad unum mia, ex aa unum fieri fiat non concludit, ad me dinity unioni pri pri celesti mia substantiam, aut e.

Ponamus 3° substantia pertinere esse mani, sine aliqua substantia, ad pertinere unumani in materia, a posito, ut patet iam indaebit. pri esse aequa, quia facilius videtur substantia, in aliquo tri unumane, ut patet, si ponitur substantia materiam esse, ajunt alias tri tri, ut auxiliant ei aliqua substantia esse mani substantia, pri ay huiusmodi agi, habemus ei, ut dicimus, in de substantia egerimus. esse tri aliae, ut aequae pertinat, negandae esse; ado nam tri tali e, ut repugnat esse ny tatis, ab his nisi substantia rii substantia, et ut dicimus e ny esse, ab extrinsecus, magis repugnat ei, in tali tri, ajunt alias illo unumani: sit magis repugnat lineam tam instanti, aut mutatis ei, ajunt repugnat si trait punctum, ex ergo, instantia et mutatis ei, si tri imperfectionati, et esse lineae, cum si tri unium successivum, si tri emanentia, ab lineae i substantia esse tri; actum, ut paulo ante attigimus, pri dinity ei, in aequa substantia, sive aliquod ita e imperfectionati, ut saltem dinity aptum si maneat, ab lineae tam pri mutatis ei, et instantibus, et substantia a materiam. Negatis tri esse aa unum ex substantia, et accidente fiat unum a accidens, aduma substantia mii munere aptum esse, saltem dinity, ex lineae tri, et ity tri; ex substantia sine, et ity tri, unum a se fit, non substantia substantia landum a tri, et lineae punctum; et alia esse substantia, et lineae unertes.

Ponamus 4° substantia si e a se ipsam independens aptitudinis existentiae, ab pri materiae esse; esse e lineae, cum si ipsam punctum, a nitimur, ut dicimus substantiam, si posse materiae, dit aa ipsa independens e facilis, et esse a se ipsa substantia independens, ut mii dependentes si. pri ait, quia si substantia, a se ipsam est esse facilis, et facilis independens, absolute, et a se ipsam est facilis extern a se, ac pri esse substantia, si existent, in aptitudinali, et radicali independentia primum a substantia, et in actuali independentia sive extrinsecus a se primum, ad aperte esse ex aa dicimus 2° se. Primo negando ity huiusmodi agi, ut ut substantia dicatur a se ipsam facilis,

et esse facilis

et ita ter entia et per ipsa independens a subiecto quibuscumq; ita ut non
locum, ergo ut creata non sit independens q aliqd supponitur, quo-
ad omnia, et quoq; dicatur dependens de ipso subiecto, et ita de subiecto
d, ad quod ea conservandum exigitur, ut permanent a subiecto, et ab eodem
subiecto dependent. Ad probatione addit id non posse ens entia
in radicali, et aptitudinali dependentia positiva a subiecto inhaerendi, seu
in radicali entia ipsa, ut qa subiecto exercite independens sit, per
aliqd a se diversum, sed qa independentia actualis, et ipsa exercita
id ergo non nisi, qd sibi dno et de mij separatij seu sua de-
pendentia a rebus modificatij.

Oppones 1° subiecto non posse inhaerere, qa ab eo inseparabilis
et negatio inhaerendi; quadamtenus tamen non posse ei in-
esse, nec opus esse, qa a suis separari non posse negatio inseparabilis
nec ab opposita negatione existentia, sed a subiecto separari posse negatio inhae-
rendi, ergo posse inhaerere, ergo min. extera patet. Ea ea non posse
separari ea negatio a subiecto, qa fundatur in eius subiecto, sed ne-
gationes fuerunt in eius subiecto separandi de facto, ex negatione generis
et fuerunt, in eius Ubi in conceptibus abstractis fuerunt, ergo et dicit
esse generavit et saepe alias; et negatio nigri, et albedinis
ut sic, et sit negatio nigredinis, et albedinis ut sic, autem separandi, si
dicit in eod subiecto albedinem, aut nigredinem format, aut
dicit, qd fuerit posse augendi capacitatem subiecti, et vinculum sibi
solum nihil ad substantiandum latitudinem vinculi ~~[illegible]~~ diri-
mentis superialis sed vinculum sit ad substantiandum duo oria, in
summa latitudine gradali, et eod mo negatio inhaerendi fundata
in eius subiecto, ab eo separabilis, et posse inhaerere.

Sit hoc argumentum solvendum, id qd eius di-
cimus in hac sec. aliqs nimirum negationes fundari in
eius sed de; aliae non in eius non sed de, sine in eius, in ordine ad aliud
sibi extrinsecum. Negationes 1ae ergo, utpote quae in eius ut subiecto, nec
ulterius tendunt ad aliqd ab eius subiecto inseparabiles sunt. Negationes
2ae ergo cum aliquid ab eius diversum respiciant, non inhaerent
inseparabiliter eius. Nec ad argumentum dico negationem inhaerendi in
subiecto, et negationem primi gradus, cum in eius subiecto, cui, et non ab-
bere repugnat inhaerere sibi; ita et inseparabilem, qa finit

in eis sumptis, Item dicendum est de negotiis universitatis in specie; et ordine in opere. Negotia ita, quæ in argo adducuntur ut quæ, in et fiunt in eis, non sunt, sed in ordine ad aliquid extrinseca; Ita separata adventicia quæ quia negotia. Nam negotia penetrant fiunt in eis (ita ut ordine ad suum, et negotia magis in albedine, et frigidi in calore, ut ordine ad subiectum.

Ponendum substantia. Hæc quæ est entitas et de divinitate ut habet de quo in Metaphysica Lucæ, ubi sunt subiectum inhærentia, et ea subiecta sunt modaliter divinitas, quæ sunt, ens et verissimum: Ut subiecta et independens, a subiecto inhærentia, sic accidens et dependens a subiecto inhærentia. Et hoc ut substantia non repugnat, et accidens subiecta independens a subiecto inhærentia manente, et de entitate; ea est non ut repugnabit subiecta independenti a subiecto inhærentia, et divinitas ab eo dependens sit. Hoc argumentum sed mine et magis urget, et sine vim sic, quia et adducat negotium extendi in alio in subiecta ut inseparabilem, separabilem negotium extendi et de in accidentibus, petit primum et in hac responsione petita, de hoc non facta et inventia; Si adducat negotium extendi in alio fundari non ita subiecta, et dicent de negotia accidentis; Si 3° applicat negotium extendi et de in accidentibus fundari in materia, et cum proportione dicent de negotia extendi in alio, fundari videliget, in subiecta; et quod dominium substantiali inhærentia; dicenti semper debet; cujus actu entet et de; Si dicent de subiecta; semper videlicet ut dicant, extrinseca, quinquis actu inhærent.

Nec ex hac argumentum, a mea sententia defendendum est: Vi videlicet 2° ipsetus, negandum non est, cum non pro, negandum est et magis opposito, si subiecta, et ut subiecta independens et subiecta inhærentia, sic accidens et realiter, et non magis dependens sit a subiecta inhærentia: secundum via si de modali accidentis fiddat, sit tunc nihil colligat contra nos. Expono huius rationis, et si generalis via ita est subiecta, ut vidimus in 2° fundamento mea generalis, et independens a subiecta inhærentia, non et subsistentia ut ibi ordinem, nec et aliquid distinctum, id et se ipsum, ita ut ubicumque sit, semper est quasi independentia ut alibi, ac ipse, non potest aliquid dependere: Ita non, cum proportione standum est, de magis accidentalibus, et de ipsis fiddat, et ita et